

A Kúria a dr. Nemesi Csaba ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Raboczki Gábor ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt a Pest Megyei Munkaügyi Bíróságnál 3.M.1320/2008. szám alatt megindított és másodfokon a Pest Megyei Bíróság 8.Mf.28.862/2010/3. számú részítéletével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2013. február 20. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

r é s z - k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Kúria a Pest Megyei Bíróság 8.Mf.28.862/2010/3. számú részítéletét hatályon kívül helyezi és a Pest Megyei Munkaügyi Bíróság 3.M.1320/2008/32. számú rész-közbenső ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a felperes munkaviszonya 2013. február 20-án szűnik meg. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek - tizenöt nap alatt - 72.000 (hetvenkettőezer) forint együttes első-, másodfokú eljárási költséget. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 97.500 (kilencvenhétezer-ötszáz) forint elsőfokú, 97.500 (kilencvenhétezer-ötszáz) forint másodfokú és 97.500 (kilencvenhétezer-ötszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében a munkáltatói rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítását és az ehhez fűződő jogkövetkezmények alkalmazását kérte eredeti munkakörbe történő visszahelyezésének mellőzésével. Ezen túlmenően igénybe nem vett szabadsága után járó távolléti díj és 2004. november havi munkabére megfizetését is igényelte az alperes perköltség viselése mellett. A Pest Megyei Munkaügyi Bíróság 3.M.1320/2008/32. számú rész-közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperes 2007. december 3-án kelt rendkívüli felmondásával jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, amely a rész-közbenső ítélet jogerőre emelkedésének napján szűnik meg.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2006. november 27. napjától állt az alperes alkalmazásában autószerelő munkakörben. V.P. telepvezető 2007. november 29-én az esti órákban berendelte a felperest az ú. telephelyre és azt az utasítást adta, hogy B.GY. munkavállalóval együtt C. és N. között az M. benzinkútnál egy meghibásodott R.M. típusú gépjárművet javítsanak meg. A kereket nem sikerült levenni, a javítást nem tudták elvégezni, ezért visszamentek a telephelyre, majd telefonon értesítették a telepvezetőt a munka elvégzésének sikertelenségéről. A telepvezető 2007. november 30-án a kora reggeli órákban a telephelyre ment, ahol hangos és indulatos szavakkal felelősségre vonta a felperest, mert megítélése szerint súlyosan ittas állapotban jelentkezett munkára. A jelenlévő tulajdonos, Sz.K. is felelősségre vonta emiatt a felperest. Alkoholszondás

ellenőrzés nem történt. A felperes 2007. november 30-át követően munkavégzés céljából az alperes telephelyén nem jelent meg. A munkáltató 2007. december 3-án kelt és 2008. január 11-én postára adott rendkívüli felmondásával 2007. december 3. napjával megszüntette a felperes munkaviszonyát. A rendkívüli felmondásában arra hivatkozott, hogy a munkavállaló 2007. november 30. óta nem jelent meg a munkahelyén, ennek okát nem adta, távollétét nem igazolta. A munkaügyi bíróság álláspontja szerint a 2007. december 3-án kelt rendkívüli felmondás indokolása alapján a munkaviszony 2007. december 3. napjával szűnt meg tekintettel arra, hogy a munkavállaló 2007. december 30. óta nem jelent meg a munkahelyén, igazolatlanul hiányzott. A 2007. december 3-án kelt munkáltatói igazolásban az is feltüntetésre került, hogy 2007. december 3. napjával szüntette meg a felperes munkaviszonyát. Erre tekintettel a 2008. január 11-én az Mt. 96. § (4) bekezdésében előírt jogvesztő tizenöt napos határidőt túllépve közölték a rendkívüli felmondást. Megalapozatlanul hivatkozott az alperes arra, hogy a munkáltató a munkaviszony megszüntetésre irányuló intézkedésében a 2007. november 30-ától 2008. január 11-éig történő igazolatlan távollétet róta fel a felperesnek. A munkáltatói intézkedés ugyanis ezt az indokot egyrészt nem tartalmazta, másrészt a munkaviszony megszüntetését követő időszakot (2007. december 3-át követően) az alperes nem tekinthette igazolatlan távollétnek. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes 2007. december 1-jén az Mt. 87. § (2) bekezdésében foglaltaktól eltérően szóban megszüntette a munkaviszonyát. A munkavállaló bizonyítása ebben a körben nem vezetett eredményre. V.P. tanú tagadásával szemben N.T. tanúvallomása önmagában nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a felperes 2007. december 1-jén munkavégzés céljából megjelent az alperes telephelyén, és az eligazításkor Sz.K. durva szavak kíséretében „hazazavarta”. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Pest Megyei Bíróság 8.Mf.28.862/2010/3. számú részítéletével az elsőfokú bíróság rész-közbenső ítéletét megváltoztatta és a keresetét elutasította. A felperest első- és másodfokú együttes perköltség viselésére kötelezte kimondva, hogy a fellebbezési eljárás illetéke az államot terheli. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes 2007. november 30-ától a rendkívüli felmondás közléséig, 2008. január 14-éig távol volt a munkahelyétől, az alperes nem tudhatta, hogy ennek mi az oka, ugyanis azt a munkavállaló nem igazolta. A felperes kötelezettségszegése folyamatos volt, ezért a munkáltató nem késett el a rendkívüli felmondással, a bizonyított és nem vitatott ok alapján az alperes intézkedése jogszerű volt (BH.2002.244.). A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős részítélet hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalát kérte kereseti kérelmének megfelelően. Az alperes perköltségben való marasztalását is igényelte. A felülvizsgálati érvelés szerint a magyar nyelv szabályai szerint a rendkívüli felmondást csak úgy lehet érteni, hogy a munkáltató 3 nap

távollétet rótt a munkavállaló terhére, ezen indokolást pedig nem lehet kiterjesztően értelmezni. A munkáltató intézkedése nem tartalmazza azt az indokot, hogy a felperes nem jelent meg 2007. november 30. és 2008. január 10. között a munkahelyén, ennek okát nem jelölte meg, távollétét nem igazolta. Rendkívüli felmondás esetén a szubjektív határidő akkor kezdődik, amikor a munkáltatói jogkör gyakorlója mindazoknak az ismereteknek teljeskörűen a birtokába jut, amelyek alapján a rendkívüli felmondási jog gyakorolhatóságáról, vagyis a kötelezettségszegés tényéről, a vétkesség súlyára és a kötelezettségszegés mértékére vonatkozó törvényi feltételek meglétéről állást lehet foglalni. A jelen ügyben a munkáltatói jogkör gyakorlója minden rendkívüli felmondást megalapozó információ birtokában volt a 2007. december 3-án meghozott felmondó intézkedésekor, így határidőn túl közölte azt a felperessel. Az alperes nem kívánta foglalkoztatni a felperest és ennek megfelelően eljárva 2007. december 3-án elkészítette a felmondást. Ettől kezdve életszerűtlen az, hogy vártak a munkavállaló „jobb belátására”. Az alperes határidőn túl közölte a rendkívüli felmondást és azt jóhiszeműségével próbálta utóbb magyarázni. A határidő túllépése jelen esetben nem vehető figyelembe.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

Az Mt. 96. §-ának (4) bekezdése értelmében a rendkívüli felmondás jogát az ennek alapjául szolgáló okról való tudomásszerzéstől számított tizenöt napon belül, legfeljebb azonban az ok bekövetkeztétől számított egy éven belül lehet gyakorolni. A munkáltató 2007. december 3-án kelt rendkívüli felmondása ezzel a nappal szüntette meg a jogviszonyt azon indokolással, hogy a felperes 2007. november 30-ától igazolatlanul nem jelent meg a munkahelyén. A felülvizsgálati kérelem helytállónan hivatkozott arra, hogy a munkáltató intézkedése 3 napos igazolatlan távollétet jelölt meg felmondási okként, a következetes ítélkezési gyakorlat szerint pedig az indokolás nem bővíthető (BH.1994.224.). Jelen esetben a felperes 2008. január 11-éig, a rendkívüli felmondás postára adásának időpontjáig nem jelent meg a munkáltatónál, így a folyamatos kötelezettségszegés megállapítható lett volna, azonban a rendkívüli felmondás indokolása nem ezt tartalmazta, a bíróságok pedig kizárólag a munkáltatói intézkedésben foglaltakat vonhatták vizsgálódási körükbe (Ptk. 207. §). Az az alperesi hivatkozás, hogy a felperes „jobb belátására” vártak, nem lehet kimentési ok a törvény által megszabott szubjektív határidő elmulasztása esetén (BH.2000.76.).

A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős rész- közbenső ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság rész- közbenső ítéletét helybenhagyta a Pp. 275. §-ának (4) bekezdése alapján. A felperes a felülvizsgálati eljárásban perköltséget nem igényelt [Pp. 79. § (1) bekezdés], így az alperes első-, másodfokú

és felülvizsgálati eljárási költséget köteles viselni a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján. Az alperest terhelő első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási illeték fizetési kötelezettsége az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2013. február 20.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Gál Attila s.k. bíró

A kiadmány hiteléül: Nné tiszttviselő